

Prizemljenje

Pljus!

Aleks Rajder nikad neće zaboraviti udarac o površinu vode, uzbuđenje kada se padobran otvorio i kada je – i dok se i dalje trzao – modul koji ga je doneo iz svemira pao u more. Da li mu se samo činilo ili je zaista video da se vodena para diže oko njega? Možda su to bile samo kapljice morske vode. Nije važno. Važno je samo da se vratio. Uspeo je. Živ je.

Ležao je na leđima sa kolenima podignutim do brade, stešnjen u majušnoj kapsuli. Poluotvorenih očiju, Aleks je nakratko osetio izuzetan mir, nepomično je ležao, stisnutih pesnica. Nije disao. Događaji koji su ga odveli na put u svemir činili su mu se nestvarni. Pokušao je da zamisli kako se pomamno okreće oko zemlje brzinom od trideset hiljada kilometara na sat. Neverovatno – sigurno je sve sanjao.

Polako je pokušao da se izvuče. Podigao je ruku – sve je bilo normalno – osetio je da se mišići opružaju i grče. Pre samo nekoliko minuta bio je u bestežinskom stanju. Dok se odmarao i pokušavao da sabere misli, shvatio je da ponovo upravlja svojim telom.

Nije znao koliko dugo je plutao na morskoj površini... Ali kog mora? Mogao je da bude bilo gde na kugli zemaljskoj. Ipak, sve je počelo brzo da se odvija. Prvo je začuo snažno okretanje helikopterske elise, pa zvuk sirene. Iako skoro ništa nije video kroz prozor – osim podizanja i spuštanja morskih talasa – ugledao je kako neko šakom udara o staklo. Ronilac. Nekoliko sekundi kasnije, vrata kapsule su se spolja otvorila. Svež vazduh je jurnuo unutra. Mirisao je predivno. Istovremeno prilika u neoprenskom odelu i sa maskom na licu nadvila se nad njim.

„Da li si dobro?”

Aleks je jedva razabirao reči zbog spoljašnje buke. Da li je ronilac imao američki naglasak?

„Dobro sam”, uspeo je glasno da izgovori iako nije bilo tako. Bilo mu je muka i glava ga je užasno bolela.

„Ne brini! Uskoro ćemo te izvući odatle...”

Ipak, potrajalo je. Aleks se brzo vratio iz svemira, ali pošto nije prošao nikakvu fizičku pripremu, mišići su radili protiv njega i opirali se da podignu sopstvenu težinu. Ronioci su mu pomogli da se izvuče iz kapsule na zaslepljujuću jutarnju svetlost Pacifika. Sve mu je bilo zbrkano. Helikopter mu je stajao iznad glave, kraci elise su uzburkali površinu okeana koja se talasala i podrhtavala. Aleks

se okrenuo i ugledao – neverovatan prizor – nosač aviona koji se pomaljšao iz vode na manje od pola kilometra. Na njemu se vijorila američka zastava. Bio je u pravu kad je pomislio da je ronilac Amerikanac – sigurno se prizemljio pored obala Amerike.

U vodi, pored kapsule, ljuljuškala su se još dva ronioca, a četvrti se naginjao iz helikoptera. Pošto je Aleks znao šta će se dogoditi, nije se opirao. Prvo su mu obmotali omču oko grudi i pritegnuli je. Osetio je da mu se zateže ispod ruku, dok ga podiže, a on se, i dalje u uniformi Anđeoske barke, klatio kao lutka u plavom odelu. Čekrk ga je vukao gore.

Sve im je bilo poznato. U pogledu ronioca koji je razgovarao s njim, video je nevericu. Ljudi – kao i helikopter i nosač aviona – pozvani su da presretnu modul koji tek što je ušao u zemljinu atmosferu. U modulu su pronašli četrnaestogodišnjaka, koji se stropoštao iz svemira sa visine od nekoliko hiljada kilometara. Naravno, morali su da se obavežu na ćutanje. Za to se postarao MI6. Nikad neće pričati o onome što se dogodilo, ali nikad neće ni zaboraviti.

Na američkom nosaču aviona *Kiti hok*, otposlatog da ga presretne, čekao ga je vojni lekar. Zvao se Džoš Kuk, imao je četrdeset godina, nosio je naočare sa tankim okvirom i bio je crnac. Obratio mu se blago i ljubazno. Pomogao mu je da skinje odelo i sve vreme dok Aleks nije povratio bio je uz njega. Ispostavilo se da je imao iskustva sa astronautima.

„Svima je muka kad se spuste”, objasnio mu je. „To je zbog čvrstog tla ili možda još bolje zbog *terra firma*. Ipak, spustio si se na zemlju. Sutra ujutru će ti biti bolje.”

„Gde sam?”, upitao je Aleks.

„Trenutno si udaljen oko dvesta kilometara od istočne australijske obale. Bili smo na vojnim manevrima kad smo dobili znak za uzbunu. Rekli su nam da se spuštaš.”

„I šta sad?”

„Prvo ćeš se istuširati i odspavati. Imaš sreće. Imamo dušeke napravljene od memorijske pene, koju je razvila NASA. Omogućiće tvojim mišićima da se priviknu na gravitaciju.”

Aleksa su smestili u privatnu kabinu medicinskog odeljenja na brodu – zapravo, bolje rečeno, potpuno opremljenu „morsku bolnicu” sa šezdeset pet ležajeva, operacionom salom, apotekom i svim ostalim što bi bilo potrebno posadi od pet i po hiljada mornara. Iako je kabina bila ogromna, pretpostavljao je da niko drugi na *Kiti hoku* nije zauzeo toliko prostora. Kuk je prišao jednom uglu, pomerio plastičnu zavesu i otkrio tuš kabinu.

„Možda će ti biti teško da hodaš”, objasnio mu je. „Bar dvadeset četiri sata bićeš vrlo nesiguran na nogama. Ako želiš, mogu da ostanem s tobom dok se ne istuširaš.”

„Biće sve u redu”, rekao je Aleks.

„Dobro.” Kuk se osmehnuo i otvorio vrata. Ipak, pre nego što je izašao, ponovo se okrenuo Aleksu. „Znaš, svi na ovom brodu – i muškarci i žene – pričaju o tebi”, rekao je. „Hteo bih da ti postavim gomilu pitanja, ali kapetan

mi je najstrožije naredio da ne progovaram. Ipak, želeo bih da znaš da iako sam na moru veoma dugo, ovako nešto nikad nisam doživeo. Dete u svemiru!” Klimnuo je. „Nadam se da ćeš se dobro odmoriti. Pored kreveta ti je dugme – ako ti nešto treba, samo pozovi.”

Aleksu je trebalo deset minuta da dođe do tuša. Uopšte nije mogao da održi ravnotežu, a ljuštikanje broda nimalo mu nije pomoglo. Pustio je mlaz vrele vode, stao ispod njega i uživao dok mu je padala po ramenima i curila kroz kosu. Memorijaska pena je bila debela samo nekoliko centimetara, ali izgleda da da se potpuno oblikovala prema njegovom telu. Odmah je utonuo u dubok, ali nemiran san.

Nije sanjao o *Andeoskoj barci*, niti o borbi sa Kasparom, ludim ekološkim ratnikom koji je odlučio da ga ubije, iako je sve bilo izgubljeno. Nije sanjao ni o Nikolaju Drevinu, milijarderu koji je sve to organizovao.

Ipak, usred sna mu se učinilo da čuje šapate koje nije raspoznavao, ali bili su mu poznati – glasove starih prijatelja, ili možda starih neprijatelja. Pošto nije razumeo šta mu govore, nije bilo ni važno. U svakom slučaju, ubrzo su nestali u mračnoj matici njegovog sna.

Možda je sve to bila samo slutnja.

Pre tri nedelje sedam muškaraca se okupilo u jednoj prostoriji u Londonu da bi razgovarali o poduhvatu koji će im doneti milione dolara i koji će promeniti lice sveta i, iako Aleks nijednog nije poznavao, ipak je znao ko su.

Škorpija se vratila.